

[Albertsen.]

foreligger her i dag, som jeg personlig udtaler min glæde over for dette punkts vedkommende og gerne tiltræder.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg takker hr. Albertsen for de udtalelser, han her har fremsat, og som i høj grad var nødvendige. De sparer jo også nogen tid for mig, så jeg ikke behøver at beskæftige mig så meget med den rystende forkerte og kyniske fremstilling, hr. Sigs-gaard gav af tilstandene i Nigeria og Biafra og af årsagen til konflikten, hvor han fuldkommen overser, at årsagen til konflikten er det systematiske folkemord, der blev begyndt fra hausarnes side imod iboerne.

Gennem denne del af debatten er det i øvrigt blevet anskueliggjort, at det er godt, vi har opdelt vort forslag i punkter, som vi har gjort det, for det er ganske klart, at man ikke kan sætte umiddelbart lighedstegn imellem de forskellige regeringer, vi foreslår anerkendt; det er forskelligartede forhold, selv om der er visse generelle træk. Men det er ganske rigtigt, at netop spørgsmålet om anerkendelse af regeringen i Biafra er noget ganske særligt.

Her vil jeg kun foruden at konstatere, at regeringen i Biafra har den faktiske magt i sit område og altså opfylder de almindeligt anerkendte folkeretlige betingelser for at blive anerkendt, fastslå, at det, der tiltrænges for at få gjort en ende på krigen og folkemordet, er en politisk indsats. Man siger generelt fra regeringens og regeringspartiernes side, at hvis man foretog en anerkendelse af regeringen i Biafra, ville det gå ud over den humanitære hjælp. For det første tror jeg det ikke, for det andet anser jeg efterhånden ikke det som væsentligt.

Jeg tillader mig at gentage mine udtalelser fra den politiske debat ved folketingsarbejdets begyndelse, at hvis det skal være hjælpen til Biafra, så er det på tide at begynde at samle ind til ligkister, for det bliver den sidste humanitære hjælp, der skal ydes; så vil der ingen overlevende være.

Det, der er forholdet, er, at hvad angår den krig, som man kalder krigen Nigeria-Biafra, føres der en art ikke-interventionspolitik værre end den, magterne førte, da

der var krig i Spanien. Ikke alene forhindrer man regeringen i Biafra og folket dér i at få våben, men man forsyner i rigeste mål den såkaldte forbundsregering i Nigeria, som i øvrigt er kommet til magten ved et ulovligt kup, med våben, og to stormagter er særdeles ivrige for at sende våben dertil. Hvis regeringen i Biafra vil skaffe sig våben, må den købe dem på den internationale sortbørs eller skaffe sig dem ad lignende kanaler, for ellers kan den ikke få dem. Jeg tror, det vil have meget stor betydning, om netop det, man kalder et vestligt land, anerkender regeringen i Biafra. Jeg tror, det vil skubbe udviklingen noget fremad, og det giver større muligheder for internationalt at rejse spørgsmålet om forholdsregler, der kan bringe denne krig til ophør.

Naturligvis rejser hele denne konflikt et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om De Forenede Nationers magt eller desværre afmagt. For hvis man tænkte sig at klare det ved hjælp af humanitær hjælp, ville en sådan kun kunne ydes i tilstrækkeligt omfang, hvis de flyvemaskiner, der skal bringe hjælpen frem til de sultende, var ledsaget af kampfly, som kunne forhindre dem i at blive skudt ned. Det kan man nok ikke forvente at nogen stormagt vil stille til rådighed, men det ville være ønskeligt, om FN i en sådan situation var i stand til at stille magtmidler til rådighed i det mindste til støtte for en humanitær aktion.

Altså, jeg mener, at vi opretholder det forslag, og det glæder mig, at det i hvert fald har fået en vis tilslutning. Det er der jo adskillige af de andre forslag der også har fået; ja, naturligvis regeringen afviser dem sådan set nogenlunde generelt og nogenlunde med samme begrundelse som tidligere, men det er ganske rigtigt, som hr. Per Hækkerup påpegede, at forholdene er særdeles forskelligartede, man må bedømme hver sag for sig, og det vil vi også anbefale folketinget at gøre.

Jeg vil dog have lov til at sige generelt, at vi tit nok har hørt, at det, det drejer sig om, om man skal anerkende en regering eller ikke, skal afgøres ud fra det kriterium, om regeringen har den faktiske magt og autoritet i sit land, og at hvis den har det, skal den anerkendes, uanset hvordan den er kommet til, og uanset dens politiske anskuelser og dens politik. Det har man tit